הָתָם קַיְימָא – הרי היא כבר נמצאת בבית דין הגדול שבלשכת הגזית, שהרי שם איימו עליה. מתרצת הגמרא, דְּמַפְקִינַן לָהּ וּמְחַתְינַן לָהּ כְּדֵי לְיַיגְּעָהּ – מעלים אותה ומורדים אותה כדי לייגעה, כלומר שלאחר שהעלו אותה ואיימו עליה, הורידו אותה אל מחוץ להר הבית כדי שתתייגע, ומתוך כך תודה אם זינתה. וכעין מה שמצאנו לגבי עדים הבאים להעיד כדי להרוג אדם, דְּתַנְיָא, רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר, בֵּית דִּין מַפְיִיעִין אֶת הָעֵדִים הבאים להעיד כדי להרוג אדם, מִמָּקוֹם לְמָקוֹם – שאומרים להם לא כאן נקבל את עדותכם אלא בחדר אחר וכן הלאה, כְּדֵי שֶׁתִּטָּרֵף דַּעְתָּן עֲלֵיהֶן, וְיַחְזְרוּ בָּהֶן – ומתוך כך יחזרו בהם מלהעיד אם הם שקרנים.

שנינו במשנה, שֶׁשָּׁם – בשער ניקנור מְשַׁקְּיִין אֶת הַסּוֹטוֹת ומטהרין את היולדות ומטהרין את המצורעין וְכוּ'. שואלת הגמרא, בְּשִׁלְמָא סוֹטוֹת, מה שצריכות לעמוד בשער ניקנור, נלמד מִדִּכְתִיב בפרשת סוטה "וְהֶעֱמִיד הַכֹּהֵן אֶת הָאִשָּׁה לִפְנֵי ה'" – ולפני ה' מתקיים על ידי שעומדת בכניסה לעזרה, דהיינו בשער ניקנור. וּמְצוֹרָעִין נַמִּי, מה שצריכים לעמוד בכניסה לעזרה נלמד מִדִּכְתִיב בפרשת מצורע "וְהֶעֱמִיד הַכֹּהֵן הַמְטַהֵר וְגוֹ' לפני ה'". אֶלָּא יוֹלֶדֶת מַאי טַעְמָא צריכה לעמוד בשער ניקנור, אִילֵימָא מְשׁוּם דְּאָתְיָין וְקָיְימִין אַקּוֹרְבָּנֵיהוּ – אם נאמר שהטעם הוא משום שצריכות לעמוד ליד הקרבן בשעת הקרבתו, וּדְתַנְיָא אֵין קָרְבָּנוֹ שֶׁל אָדָם קָרֵב אֶלָּא אִם כֵּן עוֹמֵד עַל גַּבָּיו – שעומד סמוך לקרבנו בזמן הקרבתו, ולכן היו עומדות היולדות בשער ניקנור. אִי הָכִי – אם כן, זָבִין וְזָבוֹת נַמִּי – גם זב או זבה שמביאים את קרבן טהרתם יצטרכו לעמוד שם, ואילו המשנה הזכירה רק יולדת. מיישבת הגמרא, אֵין הָכִי נַמִּי – אכן גם זבים וזבות צריכים לעמוד בשער ניקנור, מפני הטעם שאין קרבנו של אדם קרב אלא אם כן עומד שם, וְתַנָּא חָדָא מִינַּייהוּ נָקַט – אלא שהתנא הזכיר דוגמא אחת של מחוסר כפרה שצריך לעמוד שם, ולכן הזכיר רק יולדת.

תָּנוּ רַבָּנָן אֵין מַשְׁקִין שְׁתֵּי סוֹטוֹת כְּאַחַת – הנמצאות בעזרה ביחד, כְּדֵי שֶׁלֹּא יְהֵא לִבָּהּ גַּס בַּחֲבֵירְתָּהּ – שיתכן שאחת מהן טמאה, ומתוך שתראה את השניה עומדת על דבריה ואומרת שהיא טהורה, יתגבר עליה לבה לעשות כמותה, ולפיכך לא תודה שנבעלה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא מִן הַשֵּׁם הוּא זֶה – אין זה עיקר הטעם שלא משקים שתי סוטות ביחד, אֶלָּא אָמַר קְרָא – נלמד מהפסוק "והשביע אוֹתָהּ הכהן", שמשמע שבודקים רק סוטה זו לְבַדָּהּ. שואלת הגמרא, וְתַנָּא קַמָּא שלמד זאת מסברא שלא יהיה לבה גס בחברתה, והרי הָכְתִיב 'אוֹתָהּ', ולמה לא למד זאת מהפסוק. מתרצת הגמרא, אכן גם תנא קמא למד דין זה מהפסוק, אלא שהתַּנָּא קַמָּא בברייתא רַבִּי שִׁמְעוֹן הִיא, דְּדָרִישׁ טַעַם דִּכְרָא – אשר דורש את טעמי התורה, וּמַה טַּעַם קָאָמַר – ומה שאמר את הסברא שלא יהיה לבה גס בחברתה, הוא טעם לדברי התורה, מַה טַּעַם התורה שמשביע הכהן אוֹתָהּ לְבַדָּהּ, כְּדֵי שֶׁלֹּא יְהֵא לִבָּהּ גַּס בַּחֲבֵירְתָּהּ.

שואלת הגמרא, מַאי בֵּינַייהוּ – מה החילוק לדין בין רבי שמעון שדרש את הטעם שאין משקים שתי סוטות ביחד לבין רבי יהודה שלא דרש. ומשיבה, אִיכָּא בֵּינַייהוּ יצא חילוק ביניהם לדין באופן שהסוטה רוֹתֶתֶת – מפחדת ורועדת מהבדיקה ואף על פי כן לא הודתה. לדעת רבי שמעון שהטעם שאין משקים שתי סוטות יחד הוא כדי שלא יהיה לבה גס, באופן זה הרי אנו רואים שאין לבה גס בה, ואם כן ניתן להשקותה יחד עם סוטה אחרת. אך לדעת רבי יהודה שלא דרש טעם התורה אלא זו גזירת הכתוב, לא יִשקו אותם יחד אף באופן זה. מקשה הגמרא, וְרוֹתֶתֶת מִי מַשְׁקִין – האם אכן לדעת רבי שמעון, באופן שהיא רותתת משקים שתי סוטות יחד, כיון שאין את החשש שיהא לבה גס בה. וְהָא – והרי יש סיבה נוספת לומר שלא יהיו משקים שתי סוטות יחד, שהרי כלל הוא בידינו שֵׁאֵין עוֹשִׂין מְצוֹת חֲבִילוֹת חֲבִילוֹת, – אין מקיימים שתי מצוות יחד, כדי שלא יראה שעשיית המצוות טורח עליו כמי שסוחב משא ורוצה להיפטר ממנו, וסיבה זו שייכת אף באופן זה. וכִדְתַנְיָא אֵין מַשְׁקִין שְׁתֵּי סוֹטוֹת כְּאַחַת, וְאֵין מְטַהֲרִין שְׁנֵי מְצוֹרָעִין כְּאַחַת – לא מתעסקים בטהרת שני מצורעים יחד, וְאֵין רוֹצְעִין באוזנם של שְׁנֵי עֲבָדִים עבריים שאינם רוצים לצאת לחופשי לאחר שש שנים כְּאַחַת, וְאֵין עוֹרְפִין שְׁתֵּי עֲגָלוֹת של עגלה ערופה כְּאַחַת, לְפִי שֶׁאֵין עוֹשִׂין מְצוֹת חֲבִילוֹת חֲבִילוֹת. הרי מפורש שלא ניתן להשקות שתי סוטות ביחד משום שאין עושין מצות חבילות חבילות. מתרצת הגמרא, אָמַר אַבָּיֵי וְאִיתֵּימָא - ויש אומרים שתירץ זאת רַב כָּהֲנָא, לֹא קַשְׁיָא, כָּאן – הברייתא שאמרה שאין משקים שתי סוטות יחד משום שאין עושין מצוות חבילות חבילות, דיברה בְּכֹהֵן אֶחָד, שאם יִשקה יחד נראה טורח עליו, כָּאן – שיטת רבי שמעון שניתן לפעמים להשקות שתי סוטות יחד, נאמר בְּשְׁנֵי כֹּהֲנִים – שכל כהן ישקה סוטה אחרת, ולכן אינו נחשב לחבילות חבילות.

שנינו במשנה, וְהַכֹּהֵן אוֹחֵז בִּכְנָפֶיהָ וכו' עד שהוא מגלה את לבה, וסותר את שערה. תָּנוּ רַבָּנָן נאמר בתורה "וּפָרַע אֶת רֹאשׁ הָאִשָּׁה", אֵין לִי אֶלָּא רֹאשָׁהּ – שמפורש בפסוק רק שיגלה את ראש הסוטה, גּוּפָהּ מִנַּיִן – מניין שמגלה גם את גופה עד כנגד הלב כפי שלמדנו במשנה. תַּלְמוּד לוֹמַר 'הָאִשָּׁה' – נלמד מהייתור שכתוב ראש 'האשה' ולא כתוב ופרע את ראשה. ממשיכה הברייתא ושואלת, אִם כֵּן מַה תַּלְמוּד לוֹמַר 'וּפָרַע אֶת רֹאשָׁהּ' – מה בא לרבות הייתור של 'את'. ומשיבה, יתור זה מִלַּמֵּד, שֶׁהַכֹּהֵן סוֹתֵר אֶת שְׂעָרָהּ – שלאחר שגילה את ראשה מוסיף וסותר את קשירת השער כדי להרבות בגילויה בכך ששערה מתפזר.

שנינו במשנה, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם הָיָה לִבָּהּ נאה לא היה מגלהו וְכוּ'. לְמֵימְרָא – עולה מדברי המשנה דְּרַבִּי יְהוּדָה חָייֵשׁ לְהֶרְהוּרָא – שחושש לכך שהרואים את הסוטה יתגרה יצרם ממנה, ולכן סובר שאם היא נאה לא היו מגלים את שערה. ואילו וְרַבָּנָן לָא חָייְישֵׁי – אינם חוששים לכך, ולכן סוברים שגם אם היתה נאה היה מגלה את גופה. מקשה הגמרא, וְהָא אִיפְּכָא שָׁמְעִינַן לְהוּ – שבברייתא להלן אמרו להיפך, דְּתַנְיָא לגבי היוצא להידרג בסקילה, הָאִישׁ שיוצא להיסקל, מְכַסִּין אוֹתוֹ פָּרֶק אֶחָד מִלְּפָנָיו – בחתיכת בד מלפניו כנגד מקום הערווה, וְהָאִשָּׁה שְׁנֵי פְּרָקִים אֶחָד מִלְּפָנֶיהָ וְאֶחָד מִלְּאַחֲרֶיהָ – ואת האשה היו מוסיפים לכסות בחתיכת בד גם מאחוריה, מִפְּנֵי שְׁכּוּלָּהּ עֶרְוָה – שנראית ערוותה גם מאחור, אבל שאר גופם היה ערום בשעה שנסקלים, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים הָאִישׁ נִסְקָל עָרוֹם, וכדברי רבי יהודה, אבל וְאֵין הָאִשָּׁה נִסְקֶלֶת עֲרוּמָּה אלא בבגדים. הרי שלרבנן חוששים שהרואים אותה ערומה יתגרה יצרם בה ולכן נסקלת בבגדים, ואילו לרבי יהודה לא חוששים לכך ולכן נסקלת ערומה, וזהו סתירה לשיטתם במשנתנו. מתרצת הגמרא, אָמַר רַבָּה הָכָא – לגבי בסוטה טַעֲמָא מַאי – מה טעם דברי רבי יהודה שחוששים שיתגרו ממנה, משום שֶׁמָּא תֵּצֵא מִבֵּית דִּין וְזַנְאִית – תיבדק ויתברר שהיא טהורה ולא תמות, וְיִתְגְּרוּ בָהּ פְּרִחֵי כְּהוּנָּה – ויש לחשוש שהכהנים שראו את גופה יתגרו ממנה, ולכן סובר רבי יהודה שאם היא נאה אין לגלות את גופה. אבל הָתָם – ביוצאת להיסקל, הָא מִסְתַּלְקָא – הרי היא נסקלת ומתה, ולכן אין לחשוש שיבואו הרואים להרהר בה. וְכִי תֵּימָא אָתֵי לְאִינָּרוּיֵי בְּאַחֲרַנְיָיתָא – ואם תאמר שאף שלא יהרהרו בנסקלת, אך עדיין יש לחשוש שמתוך שיראו אותה ערומה יתגרו באשה אחרת, יש להשיב שאין לחשוש מכך, שהרי הָאֲמַר רָבָא גְּמִירִי – מסורת בידי מרבותי, דְּאֵין יֵצֶר הָרַע שׁוֹלֵט אֶלָּא בְּמַה שֶּׁעֵינָיו רוֹאוֹת – באותה אשה שראה האדם, ולכן ביוצאת להיסקל שהיא מתה מיד לא חשש רבי יהודה שיתגרו ממנה הרואים.

מקשה הגמרא, אָמַר רָבָא, דְּרַבִּי יְהוּדָה אַדְּרַבִּי יְהוּדָה קַשְׁיָא דְּרַבָּנָן אַדְּרַבָּנָן לָא קַשְׁיָא – וכי הסתירה שהקשתה הגמרא הייתה רק בדברי רבי יהודה ולא בדברי רבנן, כלומר, אמנם תירץ רבה את הסתירה בדברי רבי יהודה, אבל לא תירץ את הסתירה בדברי רבנן. אֶלָּא אָמַר רָבָא דְּרַבִּי יְהוּדָה אַדְּרַבִּי יְהוּדָה לָא קַשְׁיָא, כְּרַשַׁנַּיִן – כמו שחילק רבה בין היוצאת להיסקל שהיא מתה מיד, לבין סוטה שאם היא טהורה ותצא זכאית יבואו הרואים להתגרות בה.

דְּרַבָּנָן אַדְּרַבָּנָן נַמִּי לָא קַשְׁיָא הסתירה בין הדינים, שלעולם לא חששו רבנן להרהור, אלא **שָׁהָכָא** – לגבי סוטה **טַעֲמָא מַאי** – הטעם שמגלים את גופה, הוא **מִשּׁוּם** שנאמר **'וְנִוַּסְּרוּ כָּל הַנָּשִׁים'** – ולכך מצווה לביישה, כדי שיראו זאת הנשים ויקחו מוסר להתנהג בצניעות ולא להביא את עצמם לידי חשד שזנו. אך **הָתָם** – לגבי יוצאת להיסקל, אין צריך לביישה כדי שאחרות יקחו מוסר ולא ינהגו כמותה, שהרי **אֵין לְךָ יִיסּוּר גָּדוֹל מִזֶּה** – שרואות אותה כשהיא נסקלת. **וְכִי תֵּימָא לַעֲבִיד בָּהּ תַּרְתֵּי** – ואם תאמר שיראו גם שהיא נהרגת וגם שמביישים אותה, **אָמַר רַב נַחְמָן אָמַר רַבָּה בַּר אֲבוּהָ**, אין עושים כן, משום **שֶׁאָמַר קְרָא 'וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ'**, ונלמד מכאן **שֶׁבְּרוֹר לוֹ** – יש לברור ליוצא להיהרג **מִיתָה יָפָה** – שלא יתבייש כשממיתים אותו.

שואלת הגמרא, **לֵימָא דְּרַב נַחְמָן תַּנָּאֵי הִיא** – האם נאמר שהדין שאמר רב נחמן שיש לברור לנהרג מיתה יפה, תלויה במחלוקת רבי יהודה ורבנן לגבי היוצאת להיסקל. וזה טעם מחלוקתם, שרבנן סוברים שיש לברור מיתה יפה ולכן סוברים שאין האשה נסקלת ערומה, ורבי יהודה חולק על דין זה ולכן סובר שנסקלת ערומה. דוחה הגמרא, **לֹא** – דברי רב נחמן לא תלויים במחלוקת רבי יהודה ורבנן, אלא **דְּכוּלֵּי עָלְמָא אִית לְהוּ דְּרַב נַחְמָן** – שיש לברור ליוצא להיהרג מיתה יפה, **וְהָכָא בְּהָא קָמִיפַּלְגֵי** – אלא שנחלקו מה היא המיתה היותר יפה לה, **מַר סָבַר** – רבנן סוברים, **בִּזְיוֹנֵיהּ עָדִיף לֵיהּ טְפֵי מִצַּעֲרָא דְּגוּפֵיהּ** – יותר חשוב לאשה שלא תתבזה משלא תצטער, ולכן מעדיפה האשה להיסקל עם בגדים אף שזה יעכב את המיתה ויגרום לה להצטער יותר, מאשר להתבזות ולהסקל כשהיא ערומה, וממילא זו היא המיתה היפה לה. **וּמַר** – רבי יהודה **סָבַר, צַעֲרָא דְּגוּפֵיהּ עָדִיף לֵיהּ טְפֵי מִבִּזְיוֹנֵיהּ** – יותר חשוב לאשה שלא תצטער משלא תתבזה, ולכן מעדיפה האשה להתבזות ולהיסקל ערומה, מלהיסקל עם בגדים אשר יעכבו את המיתה ויגרמו לה להצטער יותר. וממילא זו היא המיתה היפה לה.

שנינו במשנה, **הָיְתָה מְכוּסָּה לְבָנִים** מתכסה בשחורים **וְכוּ'**. **תָּנָא** – למדנו בברייתא **שֶׁאִם הָיוּ** גם בגדים **שְׁחוֹרִים נָאִים לָהּ, מְכַסִּין אוֹתָהּ בִּבְגָדִים מְכוֹעָרִים**, בשביל שתתנוול ותתבזה.

שנינו במשנה, **הָיוּ עָלֶיהָ כְּלֵי זָהָב וְכוּ'** מעבירין ממנה כדי לנוולה. שואלת הגמרא, מדוע הוצרכה המשנה לומר זאת, והרי זה **פְּשִׁיטָא** שמסירים ממנה את התכשיטים, **הַשְׁתָּא נַוּוּלֵי מְנַוְּולִי לָהּ** – שהרי עושים מעשים לנוולה, **הָנֵי מִיבַּעְיָא** – וכי צריך לומר שמסירים ממנה את התכשיטים כדי שלא תהיה מקושטת. מתרצת הגמרא, **מַהוּ דְּתֵימָא** – היינו סבורים לומר שיש להשאיר עליה את התכשיטים משום **שֶׁבְּהָנֵי אִית לָהּ בִּזָּיוֹן טְפֵי** – שאם יהיו עליה תכשיטים בזמן שהיא ערומה עד כנגד ליבה ושערה מגולה ומפוזר, יש בכך יותר בזיון, **וּכְדְאָמְרֵי אִינְשֵׁי שְׁלִיחַ עַרְטִיל וְסָיֵים מְסָאנֵי** – וכמו שדרך האנשים לצחוק על מי שהולך ערום ולובש רק נעליים, כך אשה זו כולה מנוולת והולכת עם תכשיטי זהב. **קָא מַשְׁמַע לָן** – חידשה לנו המשנה שמכל מקום יותר בזיון לה להיות בלי תכשיטי זהב.

שנינו במשנה, **וְאַחַר כָּךְ מֵבִיא חֶבֶל** מצרי וקושרו למעלה מדדיה **וְכוּ'**. **בְּעָא מִינֵּיהּ רַבִּי אַבָּא מֵרַב הוּנָא** – שאל רב אבא את רב הונא, **חֶבֶל הַמִּצְרִי מַהוּ שֶׁיְּעַכֵּב בְּסוֹטָה** – האם הקשירה חבל מצרי זה מעכב את השקאת הסוטה, או שאם אין חבל מצרי יקשרו בחבל אחר וישקו אותה. וצדדי הספק הם, האם הטעם לקשירה הוא **מִשּׁוּם שֶׁלֹּא יִשָּׁמְטוּ בְּגָדֶיהָ מֵעָלֶיהָ הוּא** – בשביל שלא ימשכו הבגדים כלפי מטה לאחר שקרע אותם הכהן עד כנגד לבה, ולפי זה **וּבִצְלְצוּל קָטָן נַמִּי סַגִּי** – בחבל קטן גם מספיק. **אוֹ דִּילְמָא** שהטעם לקשירה הוא **מִשּׁוּם דְּאָמַר מַר** להלן, שבמדה שאדם מודד מודדים לו, ולכן כיון **שֶׁהִיא חָגְרָה לוֹ בִּצְלְצוּל** – הסוטה חגרה בגד נאה להתנאות בפני מי שנסתרה עמו, **לְפִיכָךְ כֹּהֵן מֵבִיא חֶבֶל הַמִּצְרִי** – שהוא גס ועבה **וְקוֹשֵׁר לָהּ לְמַעְלָה מִדַּדֶּיהָ** כדי שתתבזה, ולפי טעם זה חבל מצרי **מְעַכֵּב**, שדווקא בו היא מתגנה. פושטת הגמרא את הספק, **אָמַר לֵיהּ** – רב הונא לרב אבא, **תְּנִיתוּהָ** – למדנו במשנתנו, **וְאַחַר כָּךְ מֵבִיא חֶבֶל הַמִּצְרִי וְקוֹשְׁרוֹ לָהּ לְמַעְלָה מִדַּדֶּיהָ כְּדֵי שֶׁלֹּא יִשָּׁמְטוּ בְּגָדֶיהָ מֵעָלֶיהָ**, הרי מפורש שהקשירה היא בשביל שלא יפלו הבגדים, ואם כן כל חבל כשר ולא דווקא חבל מצרי.

שנינו במשנה, **וְכָל הָרוֹצֶה לִרְאוֹת בָּהּ יִרְאֶה וְכוּ'** וכל הנשים מותרות לראותה. מקשה הגמרא, **הָא גּוּפָא קַשְׁיָא** – דברי המשנה סותרים, **אָמְרַתְּ** – בתחילה אמרה המשנה **שֶׁכָּל הָרוֹצֶה לִרְאוֹת בָּהּ רוֹאֶה, אַלְמָא** – משמע **שֶׁלֹּא שְׁנָא גַּבְרֵי וְלֹא שְׁנָא נָשֵׁי** – אין הבדל בין אנשים לנשים, אלא לכולם מותר לראות את הסוטה בשעה שמנוולים אותה. ואילו **וַהֲדַר תָּנֵי** – בהמשך המשנה למדנו **שֶׁכָּל הַנָּשִׁים מוּתָּרוֹת לִרְאוֹתָהּ**, ומשמע **נָשִׁים אֵין** – דווקא לנשים מותר לראות את הסוטה, אבל **אֲנָשִׁים לֹא**. מתרצת הגמרא, **אָמַר אַבַּיֵּי תַּרְגְּמָהּ** – נפרש את דברי המשנה כך, מה שאמרה המשנה שכל הרוצה לראות יראה, היינו **אֲנָשִׁים** – נאמר רק על נשים. דוחה הגמרא, **אָמַר לֵיהּ רָבָא** לאביי **וְהָא 'כָּל' הָרוֹצֶה לִרְאוֹת בָּהּ רוֹאֶה קָתָנֵי** – הרי כתוב במשנה שכל מי שרוצה רואה, ומשמע שגם אנשים. **אֶלָּא** מתרצת הגמרא, **אָמַר רָבָא**, אכן תחילת דברי המשנה **שֶׁכָּל הָרוֹצֶה לִרְאוֹת בָּהּ רוֹאֶה**, נאמרה על כולם **לֹא שְׁנָא גַּבְרֵי וְלֹא שְׁנָא נָשֵׁי**, ומוסיפה המשנה, **וְנָשִׁים חַיָּיבוֹת לִרְאוֹתָהּ** – הנשים שנמצאות בעזרה יש עליהם חיוב לראות את הסוטה בניוולה, לקיים את מה **שֶׁנֶּאֱמַר 'וְנִוַּסְּרוּ כָּל הַנָּשִׁים וְלֹא תַעֲשֶׂינָה כְּזִמַּתְכֶנָה'** – על ידי שיראו הנשים מה עונשה לא יבאו לעשות את מעשיה, וכדלעיל. לאחר שלמדנו במשנה הקודמת איך היו מנוולים ומבזים את הסוטה, באה המשנה והגמרא שלפנינו לבאר שהכל נעשה לה מדה כנגד מדה.

משנה. **בְּמִדָּה שֶׁאָדָם מוֹדֵד בָּהּ מוֹדְדִין לוֹ** – כשמענישים את האדם משמים על עבירה שעבר, מתנהגים עמו באותה מדה שהוא התנהג בעבירה. ולכן לגבי סוטה, **שֶׁהִיא קִשְּׁטָה אֶת עַצְמָהּ לַעֲבֵירָה** – בשביל העבירה, למצוא חן בעיני הבועל, כנגד זה, **הַמָּקוֹם נִוְּולָהּ** – התורה ציוותה לנוול אותה. וכן כיון **שֶׁהִיא גִּלְּתָה אֶת עַצְמָהּ לַעֲבֵירָה** – שישבה בפתח הבית וגלתה את עצמה כדי שהבועל יראה אותה ויעבור איתה עבירה, כנגד זה, **הַמָּקוֹם גִּלָּה עָלֶיהָ** – התורה ציוותה שתהיה מגולה לעיני כל בשעה שמעמידים אותה בשער ניקנור. **בַּיָּרֵךְ הִתְחִילָה בַּעֲבֵירָה תְּחִילָּה, וְאַחַר כָּךְ הַבֶּטֶן** – דרך התשמיש הוא שהירך נהנה הראשון מהקירוב בשר לבועל, ואחר כך הבטן, **לְפִיכָךְ** מקללה הכהן **שֶׁתִּלְקֶה הַיָּרֵךְ תְּחִילָּה וְאַחַר כָּךְ הַבֶּטֶן** שנאמר "בתת ה' את ירכך נופלת ואת בטנך צבה", **וּשְׁאָר כָּל הַגּוּף לֹא פָּלַט** – ואף שאר אברי הגוף אינם נמלטים מן החולי והכאב לאחר הירך והבטן.

גמרא. **אָמַר רַב יוֹסֵף, אַף עַל גַּב דְּמִדָּה בְּטֵילָה** – שפסקו להעניש בארבעה מיתות בית דין, מכל מקום **בְּמִדָּה לֹא בָּטֵיל** – עונש כדוגמת אותה מיתה לא פסק, אלא מודדים משמיים לעוברי עבירה שימותו במיתה שהתחייבו בה, וכדלהלן. **דְּאָמַר רַב יוֹסֵף וְכֵן תָּנֵי רַבִּי חִיָּיא, מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אַף עַל פִּי שֶׁבָּטְלָה סַנְהֶדְרֵי** ולא דנים עוד דיני נפשות, מכל מקום **אַרְבַּע מִיתוֹת לֹא בָּטְלוּ**. שואלת הגמרא, **וְהָא בָּטְלוּ** – הרי אין דנים כבר דיני נפשות. משיבה הגמרא, **אֶלָּא דִּין אַרְבַּע מִיתוֹת לֹא בָּטְלוּ** – דין שמים להעניש את החוטא בארבע מיתות בית דין לא בטל, ולכן נענש במיתה דומה להם, כגון, **מִי שֶׁנִּתְחַיֵּיב סְקִילָה** – מי שעשה עבירה שהעונש עליה היא סקילה, **אוֹ נוֹפֵל מִן הַגַּג אוֹ חַיָּה דּוֹרַסְתּוֹ** ומפילתו לארץ. **מִי שֶׁנִּתְחַיֵּיב שְׂרֵיפָה, אוֹ נוֹפֵל בִּדְלֵיקָה** ונשרף, **אוֹ נָחָשׁ מַכִּישׁוֹ** והארס שורף אותו מבפנים ומת. **מִי שֶׁנִּתְחַיֵּיב הֲרִיגָה** – סייף, **אוֹ נִמְסַר לַמַּלְכוּת אוֹ לִיסְטִין בָּאִין עָלָיו**, ודרכם להרוג בחרב. **מִי שֶׁנִּתְחַיֵּיב חֲנִיקָה, אוֹ טוֹבֵעַ בְּנָהָר** ונחנק בתוך המים, **אוֹ מֵת בִּסְרוֹנְכֵי** – על ידי חולי בגרון, ונחנק בחוליו.

המשך בעמוד קסב

תַּנְיָא, הָיָה רַבִּי אוֹמֵר מִנַּיִן – מה המקור לדבר שֶׁבְּמִדָּה שֶׁאָדָם מוֹדֵד בָּהּ מוֹדְדִין לוֹ, ומשיב, שֶׁנֶּאֱמַר 'בְּסַאסְאָהּ בְּשַׁלְּחָהּ תְּרִיבֶנָּה'. שואלת הברייתא, אֵין לִי אֶלָּא סְאָה – עבירה גדולה, מִנַּיִן לְרִבּוֹת תַּרְקַב – חצי סאה וְחֵצִי תַּרְקַב, קַב וַחֲצִי קַב, רוֹבַע וַחֲצִי רוֹבַע, תּוֹמֶן וְעוּכְלָא – משקלות קטנים יותר, מִנַּיִן שגם על עברות קטנות מעניש ה' באותה מדה. ומשיבה, תַּלְמוּד לוֹמַר 'כִּי כָל סְאוֹן סָאַן בְּרַעַשׁ' ונלמד מ'כל' שאפילו מדה קטנה. שואלת הברייתא, וּמִנַּיִן שֶׁכָּל פְּרוּטָה וּפְרוּטָה מִצְטָרֶפֶת לְחֶשְׁבּוֹן גָּדוֹל – שאם לא נפרעו מהאדם על חטאו, לא ויתרו לו אלא מצטרף לחשבון בעתיד. ומשיבה, תַּלְמוּד לוֹמַר 'אַחַת לְאַחַת לִמְצֹא חֶשְׁבּוֹן' – חטא לחטא מצטרף לחשבון שיבוא.

ממשיכה הברייתא, וְכֵן מָצִינוּ בְּסוֹטָה שֶׁבְּמִדָּה שֶׁמָּדְדָה, בָּהּ מָדְדוּ לָהּ – שנענשה לפי הדרך שחטאה. הִיא עָמְדָה עַל פֶּתַח בֵּיתָהּ לְיִרְאוֹת לוֹ – להראות לו, לְפִיכָךְ כֹּהֵן מַעֲמִידָהּ עַל שַׁעַר נְקָנוֹר שבו היו מנוולים אותה וּמַרְאֶה קְלוֹנָהּ לַכֹּל. הִיא פָּרְכָה לוֹ – בעבורו, להתנאות בפניו, סוֹדְרִין נָאִין עַל רֹאשָׁהּ, לְפִיכָךְ כֹּהֵן נוֹטֵל כַּפָּה – צעיף המכסה את ראשה כֵּעֵל רֹאשָׁהּ, וּמְנִיחוֹ תַּחַת רַגְלֶיהָ. הִיא קִשְּׁטָה לוֹ פָּנֶיהָ, לְפִיכָךְ